

Belgický progresívny torpédoborec – biskupská konferencia, ide do Ríma predložiť požiadavku svätenia diakoniek a ženatých kňazov. Uspeje podobne ako so žehnaním homopárov?

Branislav Michalka

7. marca 2024 ✚ Cirkev ✚ Celibát, LGBT, Synodalita

Keď pred niečo vyše rokom (november 2022) odchádzali belgickí biskupi plní sebavedomia na návštevu *ad limina* do Vatikánu, a s ešte väčším sebavedomím z nej odchádzali, nikto z nás netušil, že jedna z ich požiadaviek – požehnávanie homosexuálnych párov (ktoré sa vtedy už v Belgicku prakticky vykonávalo), sa stane o rok (december 2023) skutočnosťou pre celú Cirkev.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com / Mazur, catholicnews.org.uk

Spočiatku sa niektorí optimistickejší komentátori domnievali, že belgickí biskupi budú vo Vatikáne napomenutí a usmernení. Rovnako sa to očakávalo pri návštevách *ad limina* nemeckých a rakúskych biskupov (rovnako liberálnych), ktoré predchádzali návšteve belgickej. Nič z toho sa však nestalo. Z dlhodobého hľadiska to vyzerá skôr tak, že biskupské konferencie z progresívneho Západu chodia do Ríma dávať školenie Vatikánu.

<https://christianitas.sk/nemecky-biskup-s-papezom-budem-hovorit-o-homosexualite/>

V prípade belgických biskupov bol tento dojem ešte umocnený celkovým štýlom komunikácie s médiami. Preláti z epicentra EÚ sa triumfalisticky a otvorene vyjadrovali v tom zmysle, že sa od nich Vatikán učí.

<https://christianitas.sk/belgicki-liberalni-biskupi-triumfovali-na-navsteve-ad-liminem-v-rime-vatikan-sa-od-nas-uci/>

Prešiel rok od ich návštevy a v decembri 2023 Vatikán publikoval dokument *Fiducia supplicans*, v ktorom povolil a dokonca odporučil požehnávanie neregulárnych párov, čiže tak homosexuálnych ako aj rozvedených a znovu zosobášených, či žijúcich v konkubínate a pod. Očakávané napomenutie progresívnych biskupských konferencií zo strany Vatikánu sa počas ročného kráčania Cirkvi na „synodálnej ceste“ zmenilo

na potvrdenie všetkých požiadaviek ohľadom médiami a globalistami hýčkanej LGBTQ+ komunity.

S jedlom však rastie chuť a predstava, že sa revolúcia a jej služobníci zastavia na polceste, ako si to mysleli a stále myslia rôzni „konzervatívci“ (náležite umiernení, samozrejme) aj v prípade svetských zákonov o registrovaných partnerstvách, ktoré zabránia homo-manželstvám, o obmedzených potratoch, ktoré zabránia neobmedzeným potratom, o obmedzenom využívaní embryí na vedu, ktoré zabráni neobmedzenému, dostane evidentne znovu zabráť. Chystajú sa totiž ďalšie cirkevné inovácie a belgický episkopát v nich túži pravdepodobne znovu zohrať úlohu „učiteľa“ Vatikánu.

Avšak verím, že „konzervatívci“ to nakoniec všetko ustoja. S pevnými klapkami na ušiach i očiach, s myslou zocelenou liberálnou demokraciou, toleranciou a dialógom sa dá zvládnuť všetko. Aj požehnávanie homopárov, aj to, čo bude nasledovať. Pretože ako revolucionárom rastie s jedlom chuť, tak priamo úmerne rastie aj odhodlanie pštrosov dôkladne si zavrátať hlavu do piesku. Čím hlbšie sa ponárajú do trasoviska, tým intenzívnejšie je ich ubezpečovanie a upokojuvanie seba samých, že sa vlastne nič až také zásadné nedeje. Prípadne, že sa dokonca rafinovaným spôsobom podarilo umierneným „konzervatívcom“ revolucionárov obalamutiť a vypáliť im rybník.

Že sú však ďalšie citlivé cirkevné kauzy už na stole (aby vyskúšali osvedčenú nepriepustnosť „konzervatívnej“ mysle) a neznesú odklad, o tom svedčí dlhodobá synodálna kampaň za tzv. *demaskulinizáciu* (odmužštenie) Cirkvi, ako ju presadzuje sám pápež František a najnovšie pritvrdená kampaň za svätenie ženatých mužov (*viri probati*) na kňazov, ergo – za zrušenie povinného celibátu.

No a tu sa opäť dostáva ku slovu belgický (prípadne celo-západný) progresívny buldozér, torpédoborec, ktorého úlohou (ako je tomu nakoniec už od 60. rokov minulého storočia), je pretláčať revolúciu do Cirkvi. Z toho, čo sme pozorovali minulý rok, môžeme usudzovať, že belgickí biskupi majú pri presadzovaní ďalších pokrokových inovácií rovnakú šancu na úspech ako doteraz. Pokiaľ samozrejme nie je všetko už vopred dohodnuté a belgický episkopát bol len vybraný na to, aby zahral divadlo s ohlasovaním „vôle ľudu“, presne tak ako francúzski poslanci Národného zhromaždenia počas revolúcie v roku 1789.

Najaktuálnejšie pokračovanie revolúcie sa odohralo najprv na domácom pieskovisku, v Belgicku. 19. februára zaslali biskupi belgickým diecézám obežník s názvom *Návrh nóty pre Synodu 2024*, v ktorom sa otvorene zasadujú o svätenie žien na diakonky a svätenie ženatých mužov na kňazov:

<https://christianitas.sk/belgicki-biskupi-uz-otvorene-pozaduju-svatenie-zien-na-diakonky-a-zrusenie-povinneho-knazskeho-celibatu/>

Vývoj však napreduje míľovými krokmi a 29. februára už najprogresívnejší belgický biskup Johan Bonny z Antverp poskytuje nemeckému liberálnemu cirkevnému médiu *Domradio.de* v Kolíne nad Rýnom rozhovor, v ktorom otvorene hovorí o tom, že belgickí biskupi idú predložiť požiadavku svätenia diakoniek a svätenia ženatých mužov do Ríma.

Biskup Johan Bonny z Antverp

zdroj: youtube.com

Tento prelát je skutočným lakmusovým papierikom pokroku. Na dvoch článkoch o ňom si môžeme demonštrovať úspešnosť jeho ideologickej ofenzívy a jeho posun od protestovania v roku 2021 k mentorovaniu v 2023. V priebehu troch rokov putovanie po synodálnej ceste sa z disidenta stal učiteľ:

<https://christianitas.sk/belgicky-biskup-bonny-je-pobureny-zakazom-pozehnavania-homosexuálnych-parov/>

<https://christianitas.sk/biskup-bonny-zehnajuci-homo-pary-odkazuje-vatikanu-lepsie-nacuvat-a-menej-kritizovat-s-papezom-uz-hovoril-vsetko-je-v-poriadku/>

Teraz opäť ukazuje smer a žiarivé, slnkom zaliate pahorky cirkevnej pokrokovej budúcnosti. Už má dokonca aj vypracovanú metódu, ako celú zmenu uviesť do praxe bez toho, aby sa menej vyspelí katolíci v rozvojových krajinách pohoršovali. Pôjde to synodálne – každá krajina si zavedie svoje pravidlá.

<https://www.domradio.de/artikel/belgischer-bischof-plaediert-fuer-weitreichende-reformen>

Rozhovor s biskupom Bonnym nesie príznačný podtitulok – *Prečo nie?* Vskutku, jeden sa musí pýtať, ako tá Cirkev mohla tak dlho existovať bez týchto osviežujúcich zmien? A ak je teraz dobrá zrelá, tak – prečo nie?

Novinár najprv spomenie biskupovi obežník belgických biskupov z 19. februára a pýta sa, či v episkopáte diskutujú o „*dialektických*“ zmenách. Biskup odpovedá:

„Áno, a to súvisí so synodálnym procesom pápeža Františka, so Svetovou synodou. Pýtali sme sa sami seba, čím môže belgická delegácia na Svetovej synode v októbri prispieť k diskusiám. Ako biskupi sme počúvali, čo nám hovoria naše cirkevné orgány v Belgicku. A v niektorých bodoch hovoríme, že my ako biskupi to podporujeme a chceme toho byť zástancami v Ríme. Synodálny proces je o načúvaní a tiež o tom, čo sa zdá správne katolíkom v Belgicku alebo spoločnosti v Belgicku.“

Všetko je to podľa biskupa Bonnyho samozrejme „*vôľa ľudu*“, ako sa na správnu revolúciu patrí:

„Pretože tieto body opakovane zdôrazňujú ľudí po celom Belgicku. Sú aj iné túžby po reforme, ale vždy a všade počuť aj to, žeby sme mali vysvätiť za kňazov „viri probati“, teda osvedčených, ženatých mužov.“

Belgicko skrátka ženatých kňazov potrebuje a navyše – ako to vyzerá, keď kňazi východného obradu môžu mať manželky a západného nie?

„Myslím si, že celá belgická cirkev je tomu otvorená a že aj my potrebujeme týchto kňazov a žeby boli dobrými kňazmi. A my už aj máme nejakých ženatých kňazov. Ale to sú všetko katolícki kňazi východného obradu, čiže z gréckokatolíckej cirkvi alebo z cirkví na Blízkom východe. Každý biskup v Belgicku má už troch-štyroch ženatých kňazov, ale len týchto katolíckych kňazov východného obradu. Je ťažké pochopiť, prečo niekto, kto pochádza z Ukrajiny alebo Rumunska alebo Sýrie a narodil sa a študoval tu, môže byť ako ženatý muž kňazom, ale rímsko-katolícky kňaz ženu mať nemôže.“

Pochopiť to nie je až také ťažké, skôr sa zrejme stáva stále ťažším to akceptovať. Ešte pred niekoľkými desaťročiami väčšina katolíkov chápala, že povolenie dobrovoľného celibátu v cirkvách východného obradu bolo v 17. storočí ústupkom smerom späť z pastoračných dôvodov, a s vedomím, že východné cirkvi snád časom dospejú k vyšším métam povinného kňazského celibátu. Karta sa však medzitým obrátila a vyššou métou sa stalo zrušenie povinného celibátu v latinskej časti Cirkvi.

V každom prípade, argument je na stole (na Slovensku už tiež beží kampaň o šťastných rodinách grécko-katolíckych kňazov) a je veľmi ťažké mu oponovať. Zdá sa, že stačí ešte zopár úderov v štýle belgických biskupov a veža povinného celibátu sa už čoskoro zrúti.

No a potom sú tu samozrejme ženy:

*„A potom je tu aj ženská otázka. Ženy už majú v našom zbore veľkú zodpovednosť. Všade sa tu kladie otázka, či by ženy mohli byť vysvätené **aspoň** za diakonky. **Celý Boží ľud v Belgicku o tom premýšľa.** My ako biskupi to chceme spolu s veriacimi priniesť do Ríma.“*

To je škola! Rétorika v tých najlepších revolučných tradíciách. Takže údajne o tom premýšľa ľud, a to dokonca „celý“. No, vzhľadom na to, že napr. na Slovensku sa „synodálnej cesty“ a dialógu podľa oficiálnych zdrojov zúčastnilo celkovo niekoľko tisíc veriacich, maximálne však 6 000 (do počtu sú zarátaní aj kňazi) z celkového počtu 3 038 511 rímsko-katolíkov a 218 235 grécko-katolíkov, tak si môžeme o tom, ako aj v Belgicku „celý Boží ľud“ urputne premýšľa nad možnosťou svätenia žien a ženatých mužov urobiť aspoň približný obrázok.

Teraz už len zostáva vymyslieť ako na to, ako tie „ľudom“ toľko žiadané reformy pretaviť do praxe. Samozrejme, najlepšie tak, aby sa cap nažral a kapusta zostala celá a aby aj duše umiernených „konzervatívco“ spočinuli v nirváne úľavy. Novinár sa biskupa pýta, či by nakoniec nebolo najlepšie, keby sa každá krajina zariadila po svojom a v tých „regiónoch sveta, kde toto chápanie ešte neexistuje“, by sa osviežujúce reformy ešte nezaviedli:

„Áno, prečo nie? Oddávna máme dva typy kňazov, ženatých a slobodných. V katolíckej Cirkvi existujú aj dva kódexy; kódex pre latinskú Cirkev a kódex pre uniátov, pre východné katolícke cirkvi. Jednota v rozmanitosti je teda možná. Model jednoty v rozmanitosti už existuje. A podľa môjho názoru je nová reflexia tejto jednoty v rozmanitosti veľmi elementárna a potrebná.“

Zdá sa, že belgickí biskupi majú už dopodrobna prepracovaný plán a stratégiu. Úspech predchádzajúcich kampaní ich zrejme utvrdil v odhodlaní a v presvedčení, že uspejú. Úprimne povedané, hľadiac na doterajší vývoj, na zrejmu kampaň, ktorá práve prebieha, ako aj na celkovú ľahostajnosť práve toho toľko ospevovaného „ľudu“ k daným kauzám, je veľmi pravdepodobné, že belgických biskupov čaká ďalší úspech.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/belgicky-progresivny-torpedoborec-biskupska-konferencia-ide-do-rima-predlozit-poziadavku-svatenia-diakoniiek-a-zenatych-knazov-uspeje-podobne-ako-so-zehnanim-homoparov/>